

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A TREIA

CAUZA MOCANU VERSUS ROMÂNIA

(Cererea nr. 56489/00)

HOTĂRÂRE

(Reglementare amiabilă)

STRASBOURG

24 mai 2006

Această hotărâre definitivă poate suporta retușuri de formă

HOTĂRÂREA MOCANU VERSUS ROMÂNIA

(REGLEMENTARE AMIABILĂ)

În cauza Mocanu versus România,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a treia), reunită în camera formată din:

Dnii J. HEDIGAN, *președinte*,

I. CAFLISCH,

C. BIRSAN,

V. ZAGREBELSKY,

Dna A. GYULUMYAN,

Dl. DAVID THOR BJORGVINSSON,

Dna I. ZIEMELE, *judecători*, și

Dl. V. BERGER, *grefier de secție*,

După ce au deliberat în camera de consiliu din 4 mai 2006,

Dau hotărârea prezentă, adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cazului se află o cerere (nr. 56489/00) îndreptată contra României și al cărui cetățean din acest Stat, Dl Silviu Mocanu („petiționarul”), a sesizat Comisia europeană a Drepturilor Omului („Comisia”) la data de 7 septembrie 1998, în virtutea

vechiului articol 25 din convenția de salvagardare a Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Petiționarul este reprezentat de către Dna D. O. Călinescu, avocată din București. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul său, dna B. Ramascanu, din Ministerul Afacerilor Externe.

3. Solicitantul invoca faptul că el a fost victima unei violări a art. 3 din convenție, din cauza unor rele tratamente la care a fost supus pe timpul reținerii sale preventive, ca și lipsa anchetei efective în ceea ce-l privește. El se plângea, de asemenea, de nerespectarea art. 8 din convenție, mai ales pe motivul deschiderii corespondenței sale, trimisă de Curte și de refuzul administrației de a-i furniza timbrele necesare pentru corespondența sa, și a art. 34, ținând cont de împiedicarea exercitării dreptului la recursul individual. De altfel, el spunea că este victima unei violări a art. 13 din convenție, combinat cu art. 3 și 8, din cauza absenței recursurilor efective în ceea ce privește prejudiciile rezultate din aceste articole.

4. Printr-o decizie din 6 octombrie 2005, Curtea (secția a treia) a declarat cererea parțial admisibilă.

5. La data de 22 decembrie 2005, după un schimb de corespondență, grefierul a propus părților încheierea unei reglementări amiabile în sensul art. 38 § 1 b) din Convenție. În datele de 17 ianuarie și respectiv 28 februarie 2006, petiționarul și Guvernul au prezentat declarațiile formale de acceptare a unei reglementări amiabile a cazului.

ÎN FAPT

6. Petiționarul s-a născut în 1976 și locuiește în Brăila.

7. Faptele cauzei, așa cum au fost ele expuse de părți, pot fi rezumate după cum urmează:

1. Arestarea petiționarului și procedura penală aplicată împotriva lui

8. La orele 2.00 dimineața, în noaptea de 25/26 mai 1997, petiționarul și fratele acestuia au fost arestați la domiciliul lor de către polițiști și acuzați de a fi comis un omor cu câteva ore mai înainte, într-o stație - service.

În momentul arestării lor, ei erau în curs de a-și spăla hainele pătate cu sânge.

9. Solicitantul, care a fost dus imediat la comisariatul de poliție din Brăila și reținut provizoriu, invocă faptul că polițiștii l-au supus la rele tratamente (lovituri) până la orele 9.00 dimineața, pentru ca acesta să recunoască faptul că a comis crima împreună cu fratele lui.

10. Printr-o scrisoare din 25 octombrie 2004, el a furnizat Curții copiile a două declarații date în datele de 14 și 18 iulie 2004 de către doi co-deținuți din comisariat, D.C. și M.N.A., care au mărturisit că purtau urme de violență pe față și pe corp, din data de 26 mai 1997. În depoziția sa, M.N.A. precizează că în noaptea de 25/26 mai 1997, el era de asemenea reținut provizoriu în comisariat, și că petiționarul, înainte de a fi interogat de către polițiști, nu prezenta urme vizibile de violență. După ce acesta a fost luat de polițiști, martorul a auzit strigătele acestuia, apoi a văzut că avea hainele rupte, fața umflată și însângărată, și alte leziuni la nivelul brațelor.

11. La data de 25 mai 1997, la orele 9.00 dimineața, petiționarul a fost prezentat procurorului L.D. căruia, conform spuselor sale, i-a relatat violențele care îi fuseseră aplicate de polițiști și a cerut să fie examinat de către un medic, în vederea stabilirii unui certificat medical. Procurorul l-a invitat să redacteze cererea sa în scris, dar

petiționarul nu i-a dat curs. Conform petiționarului, și procurorul l-ar fi amenințat și lovit.

12. Conform Guvernului, atunci când petiționarul a fost prezentat procurorului L.D., în dimineața zilei de 26 mai 1997, acesta din urmă a constatat starea fizică în care se afla persoana respectivă, și l-a sfătuit să ceară un examen medical în scopul stabilirii cauzei rănilor pe care le prezenta.

13. În aceeași zi, petiționarul a făcut, în fața procurorului, o declarație referitoare la fapte. Conform spuselor sale, de frică să nu fie din nou condus la comisariat, le a recunoscut că ar fi comis omorul împreună cu fratele său.

Declarația a fost dactilografiată și apoi semnată de către petiționar, avocatul numit din oficiu și procurorul L.D. Pasajele care privesc cazul sunt redactate astfel:

„În ceea ce privește leziunile pe care le am pe pometul obrazului drept, precizez că ele au fost cauzate în dimineața zilei de 26 mai 1997, atunci când am venit la comisariatul de poliție. Aceste leziuni sunt rezultatul unei palme în urma căreia m-am izbit de perete. Am fost rănit la auricularul mâinii stângi după ce am fost lovit, apoi am căzut pe mână, care s-a umflat. Am fost examinat de către un medic, care a constatat cele două răni. Nu-mi pot explica pentru ce am fost lovit de polițiști. (...) La întrebarea avocatului, care m-a întrebat cum explic faptul că la comisariat nu am recunoscut faptele de care sunt învinuit, în timp ce eram bătut, dar le-am recunoscut în fața procurorului și a avocatului, fără a fi supus la violențe, precizez că nu am explicații.”

14. Reiese din dosar că petiționarul nu a fost văzut de către un medic. Persoana respectivă invocă în plus faptul că avocatul numit din oficiu nu ar fi sosit decât la sfârșitul interogatoriului, pentru a semna un anumit număr de documente, între care și declarația în chestiune, și nu i-ar fi adresat nici un cuvânt.

15. Printr-o ordonanță eliberată de procuror în data de 26 mai 1997, petiționarul, inculpat pentru omor deosebit de grav, a fost plasat în detenție provizorie la comisariatul de poliție din Brăila. În procesul verbal redactat cu ocazia punerii în detenție provizorie, adjutantul A.S. nota că petiționarul nu prezenta urme vizibile de violență. La comisariatul de poliție, petiționarul nu a fost supus unui examen medical. În declarația sa din 18 iulie 2004, co-deținutul D.C. preciza y petiționarul, în timpul deținerii sale la comisariat, purta „leziuni pe tot corpul” și că în datele de 27 și 28 mai 1997, el a cerut personalului din comisariat să fie examinat de către un medic, dar nu a primit nici un răspuns.

16. La data de 29 mai 1997, petiționarul a fost transferat la închisoarea din Brăila. El ar fi cerut direcției închisorii din Brăila să fie supus unui control medical care să constate urmele de violență de pe corpul său, dar nu ar fi primit nici un răspuns.

17. La data de 10 octombrie 1997, petiționarul a făcut o nouă declarație în fața procurorului L.D., în care el a retractat precedenta sa declarație., precizând că el nu a comis nici un fel de omor. El a indicat că el a dat precedenta sa declarație de teamă de nu fi condus din nou la comisariat, acolo unde el a fost supus la violențe, și a menționat că procurorul nu l-a lovit.

18. Printr-o hotărâre din data de 2 decembrie 1997, tribunalul județean din Brăila a condamnat petiționarul la închisoare pe viață pentru omor deosebit de grav. El a menționat, între altele, că petiționarul afirmase în cursul dezbaterilor că ar fi recunoscut faptele criminale de frica represaliilor poliției. Această hotărâre a fost confirmată, în ultimă instanță, de o hotărâre din 23 iunie 1998, dată de Curtea Supremă de Justiție.

2. Procedurile penale îndreptate împotriva procurorului și a polițiștilor

19. Petiționarul afirmă că plângerile privind relele tratamente la care a fost supus, le - a trimis la Comisariatul de poliție, la Tribunalele și la Parchetele din Galați, între lunile mai 1997 și ianuarie 2001, și că acestea au rămas fără răspuns. Persoana respectivă a indicat Curții datele și referințele plângerilor pe care le-a trimis din închisorile în care era deținut.

a) Plângerea petiționarului împotriva polițiștilor.

20. La data de 20 aprilie 2001, petiționarul a introdus plângerea pentru anchetă abuzivă, împotriva polițiștilor responsabili pentru relele tratamente la care a fost supus în noaptea de 25/26 mai 1997. el preciza că nu cunoaște numele polițiștilor, dar i-a identificat după aceea.

21. La data de 22 mai 2002, parchetul militar de pe lângă tribunalul militar competent a hotărât neînceperea urmăririi penale împotriva celor doi polițiști puși în cauză de către petiționar, fără a se pronunța asupra subiectului altor polițiști identificați de către acesta din urmă.

Parchetul a considerat că probele administrate în speță, spre știință declarațiile făcute de către cei doi polițiști, ca și procesul verbal al punerii în detenție provizorie din 26 mai 1997, nu au confirmat comiterea infracțiunii denunțate de către petiționar.

22. La data de 13 iunie 2002, petiționarul a contestat neînceperea urmăririi, precizând, printre altele, că el nu a primit nici un răspuns referitor la polițiștii pe care i-a identificat în urma plângerii sale din 12 aprilie 2001.

23. Printr-o scrisoare din data de 17 septembrie 2002, petiționarul a reiterat prejudiciile, și a precizat mai ales parchetului că el tocmai identificase un martor al

violențelor la care a fost supus la comisariatul de poliție. Era vorba despre deținutul M.N.A., care era gata să depună mărturie în cazul său.

24. Prin ordonanța din 18 martie 2003, parchetul de pe lângă tribunalul militar competent, fără a examina alte probe, a respins ca nefondată contestația petiționarului contra neînceperii urmăririi din data de 22 mai 2002. În expunerea de motive, rezumată într-un paragraf, procurorul a considerat că persoana interesată se plângea despre încălcarea procedurii penale angajate contra lui.

b) Plângerea petiționarului împotriva procurorului L.D.

25. La data de 30 octombrie 2002, petiționarul a sesizat parchetul de pe lângă Curtea de Apel Galați asupra unei plângeri împotriva procurorului L.D. pentru anchetă abuzivă. Ela invocă, printre altele, faptul că procurorul l-ar fi lovit în data de 26 mai 1997 și că acesta nu a dat curs cererii scrise pe care el a prezentat-o în aceeași zi în vederea supunerii la un examen medical.

26. După constituirea unui dosar de anchetă compus din piesele prezentate în cadrul procedurii penale dirijate împotriva petiționarului, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Galați a dat hotărârea de neîncepere a urmăririi penale prin ordonanța din 11 noiembrie 2002, fără a audia persoana respectivă sau pe procurorul L.D.

Procurorul însărcinat cu ancheta a concluzionat că faptele invocate, nefiind deloc probate, nu corespundeau realității.

27. Printr-o ordonanță din data de 10 decembrie 2002, procurorul șef din parchetul competent a confirmat temeiul neînceperii urmăririi penale.

3. Faptele referitoare la corespondența petiționarului cu Curtea

a) Fapte referitoare la scrisorile Curții

28. La data de 17 august 1999, petiționarul a primit, deschisă și fără plic, scrisoarea Curții din data de 28 iunie 1999, la care era anexat un formular de cerere. Scrisoarea, trimisă de Curte la închisoarea din Craiova, purta ștampila închisorii din București Rahova, unde petiționarul a fost transferat între timp. Și un număr de înregistrare. Plicul gol a fost remis între timp petiționarului, la cererea lui, de către personalul închisorii, la câteva zile mai târziu.

29. La data de 18 august 1999, petiționarul a depus pe lângă parchetul militar o plângere pentru ingerința în corespondența lui, precizând în continuare că scrisoarea Curții din 28 iunie 1999 i-a fost remisă în celula sa de către un co -deținut. El menționa că spre deosebire de această ultimă scrisoare, primele două scrisori ale Curții i-au fost trimise pe data de 2 decembrie 1998 și, respectiv, 11 martie 1999, fuseseră deschise, citite și înregistrate de personalul închisorii din Craiova, unde se afla atunci, în prezența sa.

30. În urma deschiderii unei anchete penale, la data de 19 noiembrie 1999, petiționarul dă o declarație în fața unui procuror, în care reiterează prejudiciile aduse lui și precizează identitatea deținutului care i-a remis scrisoarea din 28 iunie 1999. totuși, acesta din urmă nu a fost audiat de către parchet. Sergenta P.E.R., care a aplicat ștampila pe scrisoarea în chestiune, a făcut o scurtă declarație parchetului.

31. După ce a decis, la data de 21 iunie 2000 să angajeze urmărirea împotriva sergentei P.E.R. pentru ingerință în corespondență, printr-o ordonanță dată în aceeași zi, procurorul G.R. a pus punct urmăririi și i-a aplicat sergentei P.E.R. o sancțiune administrativă, spre știință o mustrare cu avertisment. El a motivat ordonanța sa prin faptul că sarcina de serviciu foarte importantă a lui P.E.R., ca și prin atingerea minimă adusă, și în mod manifest lipsită de importanță, a dreptului petiționarului la

respectarea corespondenței sale. și a precizat că dreptul al recurs al acestuia nu a fost în nici un fel atins. Printr-o ordonanță din 21 iulie 2000, procurorul de rang superior a confirmat ordonanța susmenționată. Dosarul urmăririi penale conține proba comunicării ordonanței din 21 iulie 2000 către sergenta P.E.R., dar nu și cea a notificării petiționarului.

b) Fapte referitoare la furnizarea către petiționar a timbrelor pentru corespondența sa cu Curtea.

32. Printr-o scrisoare din data de 5 octombrie 1999, adresată Curții, petiționarul a precizat că întârzierea în retrimiteră formularului de cerere s-a datorat, între altele, refuzului închisorii din București Rahova da a-i furniza timbrele pentru corespondența sa cu Curtea. Acest lucru făcea parte din neliniștile lui în ceea ce privește riscul cenzurării din partea autorităților române

33. Prin scrisorile sale din 19 ianuarie 2000 și 20 mai 2003, petiționarul a informat Curtea că de la transferul său în închisoarea București Rahova din iulie 1999, din cauza refuzului direcției acestei închisori de a-i furniza timbrele și plicurile necesare, el a trebuit să suporte costurile corespondenței sale cu Curtea și cu autoritățile române pe care le-a sesizat, în timp ce el nu avea resurse. El a precizat că el nu avea familie, în afară de mama sa bolnavă și pensionară, care primea o pensie de circa 25 de euro pe lună.

ÎN DREPT

34. La data de 28 februarie 2006, Curtea a primit din partea Guvernului declarația următoare:

„Declar că Guvernul român oferă spre vărsare dlui Silviu Mocanu, cu titlul de grațiere, suma de 17.000 de euro, din care suma de 5.657 de euro pentru costuri și cheltuieli, plătită direct avocatei sale, în conformitate cu contractul pe care aceasta l-a încheiat cu petiționarul, în vederea unei reglementări amiabile a cazului care are la origine cererea susmenționată pendinte în fața Curții europene a Drepturilor Omului.

Această sumă îmi va acoperi orice prejudiciu material și moral, ca și costurile și cheltuielile, și va fi plătită în următoarele trei luni care urmează datei notificării hotărârii Curții, dată în conformitate cu art. 39 din Convenția europeană a Drepturilor Omului. În lipsa unei reglementări în numitul termen, Guvernul se angajează să verse, începând cu expirarea acestuia, și până la reglementarea efectivă a sumei în chestiune, o dobândă simplă într-un procent egal cu cel al facilității marginale a Băncii centrale europene, mărit cu trei puncte procentuale.

În plus, Guvernul se angajează să nu ceară retrimiteră cazului la Înalta Cameră, în conformitate cu art. 43 § 1 din Convenție.”

35. La data de 17 ianuarie 2006, Curtea a primit declarația următoare, semnată de avocata petiționarului:

„ Iau notă despre faptul că Guvernul român este gata să verse dlui Silviu Mocanu, cu titlul de grațiere, suma de 17.000 de euro, din care 5.657 euro pentru costuri și cheltuieli plătită direct avocatei sale, în conformitate cu contractul pe care aceasta l-a încheiat cu petiționarul, în vederea unei reglementări amiabile a cazului care are la origine cererea susmenționată pendinte în fața Curții europene a Drepturilor Omului.

Această sumă va acoperi orice prejudiciu material și moral, ca și costurile și cheltuielile, și va fi plătită în următoarele trei luni care urmează datei notificării hotărârii Curții, dată în conformitate cu art. 39 din Convenția europeană a Drepturilor Omului. Începând cu expirarea numitului termen, și până la reglementarea efectivă a

sumeii în chestiune, va fi plătită o dobândă simplă într-un procent egal cu cel al facilității marginale a Băncii centrale europene, mărit cu trei puncte procentuale.

Accept această propunere și renunț de altfel la orice altă pretenție împotriva României, apropo de faptele care stau la originea numitei cereri. Declar cazul definitiv reglementat.

Prezenta declarație mă angajează să nu cer, după pronunțarea hotărârii, retrimiteră cauzei la Înalta Cameră în conformitate cu art. 43 § 1 din Convenție”.

36. Curtea ia act de reglementarea amiabilă la care au ajuns părțile (art. 39 din Convenție). Ea este sigură că această reglementare se inspiră din respectul drepturilor omului, așa cum sunt ele recunoscute în Convenție și în Protocoalele sale (art. 37 § 1 *in fine* al Convenției și 62 § 3 din regulament)

37. Plecând de la această reglementare, se convine ștergerea cauzei de pe rol.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA , ÎN UNANIMITATE,

1. *Decide* să șteargă afacerea de pe rol;
2. *Ia act* despre angajamentul părților de a nu cere retrimiteră cauzei la Înalta cameră.

Data în franceză, apoi comunicată în scris la data de 24 mai 2006, în aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din regulament.

Vincent BERGER,	John HEDIGAN,
Grefier	Președinte

~~**~~

Subsemnata BEATRICE NITA - ERDELY certific exactitatea acestei traduceri cu
textul înscrisului prezentat mie, din limba franceză în limba română.
TRADUCĂTOR, autorizația nr. 9308/2003.